

003

REKI KAWAHARA ABEC BEE-PEE

SWORD ART ONLINE

VILI L'ANEC

An anime-style illustration of Asuna from Sword Art Online. She has long brown hair with a braid and is wearing a white dress with a red sash. She is looking down with a sad expression, holding onto several thick yellow ropes that are trapping her. The background is a soft-focus green landscape.

„POSPĚŠ SI, KIRITO... UŽ MĚ
KONEČNĚ PŘIJĎ ZACHRÁNIT...”

— **ASUNA** §

dívka uvězněná v nadupaném virtuálním
MMORPGčku Alfheim Online

„TAK JO, VZHŮRU KE
SVĚTOVÉMU STROMU!“

LEAFA & dívka, kterou Kirito potkal v Alfheimu.
Hraje za sylfu

„VIDÍM, ŽE TĚ TA LEHKOVÁŽNOST
POŘÁD NEPŘEŠLA, TATI.“

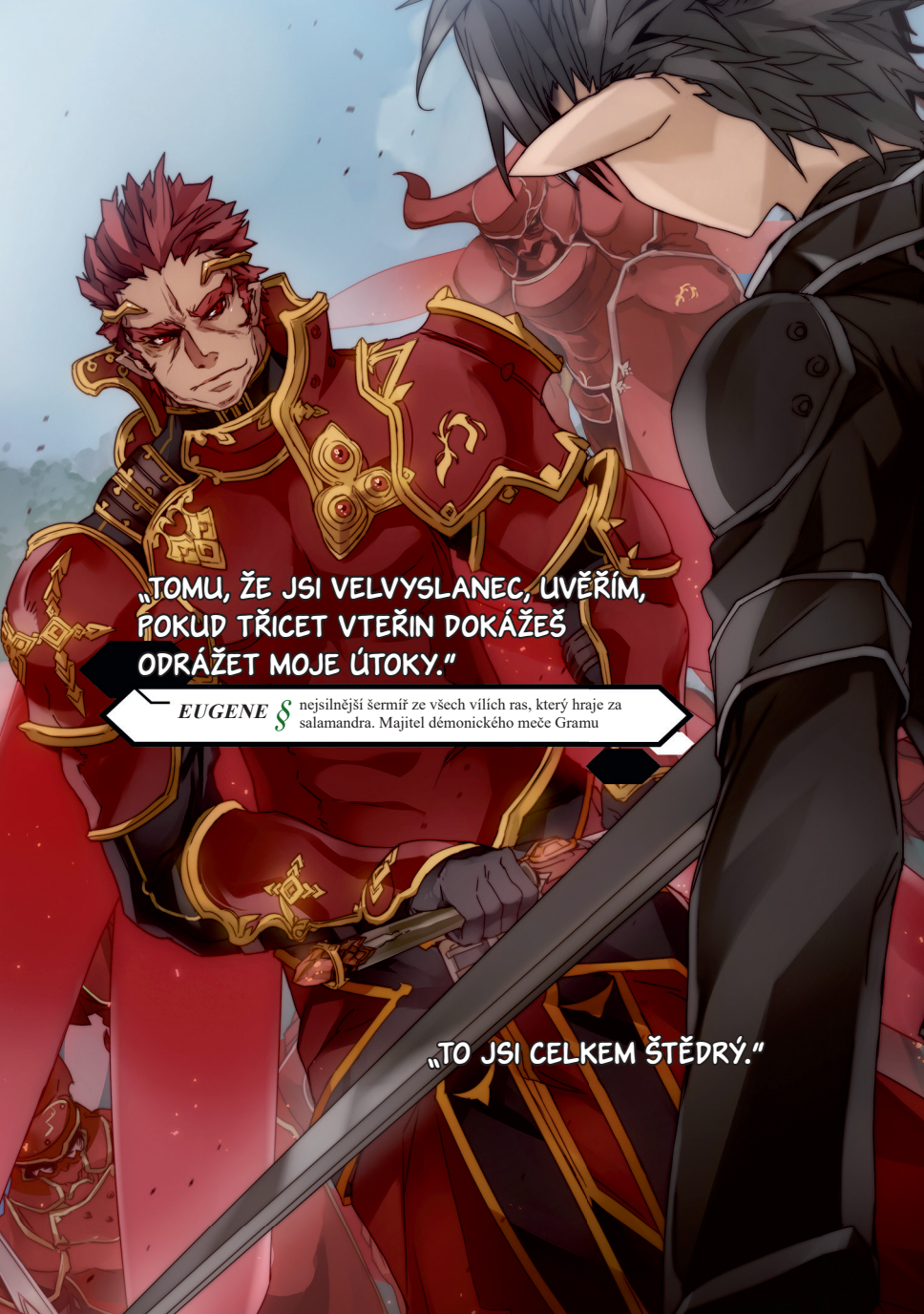
JUI §

umělá inteligence v podobě malé dívky, která Kirita vnímá jako tátu. V Alfheimu mu pomáhá jako navigační vylečka

„JAK BYCH TO JENOM... JE TO ÚŽASNÝ
POCIT. CHTĚL BYCH TAKHLE LÍTAT NAPOŘÁD.“

KIRITO §

nejsilnější sólista ze Sword Art Online.
V Alfheimu hraje za spriggana

„TOMU, ŽE JSI VELVYSLANEC, UVĚŘÍM,
POKUD TŘICET VTEŘIN DOKÁŽEŠ
ODRÁŽET MOJE ÚTOKY.“

EUGENE nejsilnější šermíř ze všech vilích ras, který hraje za salamandra. Majitel démonického meče Gramu

„TO JSI CELKEM ŠTĚDRÝ.“

„JÁ JSEM TAK STRAŠNĚ BLBÁ!“

SUGUHA
KIRIGAJA

S mladší sestra Kazuta „Kirita“ Kirigaji.
Chodí do deváté třídy a dělá kendó

SVĚTOVÝ STROM

cíl každého hráče, který se přihlásí do
Alfheim Online

POKUD ZÁSTUPCI KTERÉKOLIV Z RAS
DOKÁŽOU VKROČIT DO LEGENDÁRNÍHO
LÉTAJÍCÍHO MĚSTA NA VRCHOLKU
SVĚTOVÉHO STROMU, ZÍSKAJÍ AU-
DIENCI U VÍLIHO KRÁLE OBERONA A
JEJICH LID DOSTANE PŘÍLEŽITOST
PŘERODIT SE VE VZNEŠENÉ „ÁLFY“
– DOKONALÉ VÍLY. PAK SE NA NĚ
PŘESTANE VZTAHOVAT OMEZENÍ LÉ-
TÁNÍ, TAKŽE SE VZDUCEM BUDOU
MOCT PROHÁNĚT, JAK SE JIM ZACHCE,
A STANOU SE Z NICH VLÁDCI TAMĚJŠÍ
NEKONEČNÉ OBLOHY. DO TOHOTO LÉ-
TAJÍCÍHO MĚSTA VEDE CESTA Z DÓMU
V KOŘENECH SVĚTOVÉHO STROMU,
KTERÝ OVŠEM STRÁŽÍ NESKUTEČNĚ
SILNÍ RYTÍŘI. ANI CELÝ ROK PO SPUŠ-
TĚNÍ ALFHEIMU SE PŘES NĚ JEŠTĚ
NIKDO NEDOSTAL, ABY TENTO QUEST
MOHL DOKONČIT.

„TOHLE JE HRA, SE KTEROU SE NEZAHŘÁVÁ.“

KAJABA AKIHIKO, TVŮRCE SWORD ART ONLINE

SWORD ART ONLINE
vili lAnec

REKI KAWAHARA

ABEC

bee-pee

PROLOG

Před očima jí jako drobné souhvězdí zářily tři tmavozelené tečky.

Suguha Kirigaja natáhla pravačku a dotkla se jich konečky prstů.

Byly to diody, které monitorovaly stav NerveGearu – zařízení pro ponor do virtuální reality. Při pohledu zprava tyto kontrolky na přední straně headsetu signalizovaly zapojení do elektřiny, přístup do sítě a napojení na mozek.

Kdyby se ta úplně vlevo zbarvila do červena... znamenalo by to zničení mozku.

Uživatel NerveGearu ležel na gelové posteli uvnitř bílé místnosti uvězněný v nekonečném spánku. I když ne tak úplně... Jeho duše dnem i nocí bojovala v jiném světě daleko odsud a riskovala život osvobozením tisícovek dalších hráčů.

„Brácho,“ zašeptala Suguha svému staršímu bratrovi Kazutovi. „Už jsou to dva roky... Abys věděl, budu nastupovat na střední. Jestli se rychle nevzbudíš, za chvíli tě předběhnu...“

Prsty jí sklouzly z kontrolek na tvář jejího bratra. Po tak dlouhém spánku strašně pohubl, a pokud si ho lidi pletli s holkou předtím, s takovým uzoučkým obličejem přišel i o zbytek svých klukovských rysů. Jejich máma mu kvůli tomu pro odlehčení začala říkat „Růženka“.

Nezhubl ale jenom ve tváři. Byl tak neskutečně vychrtlý, že od pohledu musel vážit méně než Suguha, která odmalička cvičila kendó. Poslední dobou ji sžíral strach, jestli se jí nakonec pomalu neztratí před očima...

Před rokem se ale zapřísáhla, že udělá všechno pro to, aby při návštěvách nebrečela. Tehdy za ní přišel zaměstnanec úřadu, který Ministerstvo pro vnitřní záležitosti a komunikaci založilo pro řešení situace kolem Sword Art Online. Byl to muž s černými brýlemi a dlouhou ofinou, který jí s mírně obdivným tónem v hlase sdělil, že se její bratr díky svojí herní úrovni zařadil mezi ty nejlepší z nejlepších a společně s ostatními dobyvateli se účastní nejnebezpečnějších soubojů v první linii.

I v tu chvíli určitě bojoval na život a na smrt. Proto za ním Suguha nepřišla ronit slzy, ale držet ho za ruku a fandit mu. „Ty to zvládneš... Nedej se, brácho.“

Zatímco jako vždycky v obou dlaních svírala jeho zkostnatělé prsty a snažně ho povzbuzovala, zničehonic se v místnosti ozval další hlas: „Nevěděla jsem, že jsi tady, Suguho.“

„Ahoj, mami,“ otočila se dívka překotně.

Za ní stála její matka Midori. Posuvné dveře do pokoje měly zabudovaný elektromotor, takže byly neskutečně tiché a člověk je snadno přeslechl.

Midori do vázy u postele umně naskládala krásenky a posadila se na židli vedle Suguhu. Na to, že nejspíš přišla přímo z práce, byla ledabyle oblečená do bavlněné košile, upnutých džínů a lehké kožené bundy. Takhle s vlasy v jednoduchém culíku a lehkým make-upem by jen málokdo tipoval, že následující rok překročí čtyřicítku. Snad kvůli tomu, že pracovala jako redaktorka v magazínu o počítačích, se vůbec nechovala na svůj věk. Spíš než jako máma na Suguhu působila jako starší sestra.

„Nevěděla jsem, že dorazíš. Nemáš náhodou před uzávěrkou?“

„Hodila jsem to na kolegu a odešla dřív,“ usmála se šibalsky Midori. „Normálně se sem moc nedostanu, ale dneska jsem prostě musela.“

„No jo... přece jenom má narozeniny...“

Obě na okamžik umlkly a zahleděly se na spícího Kazuta. V okně se zatřepetal závěs a dovnitř společně s paprsky zapadajícího slunce pronikl večerní vánek. V pokoji to zavonělo krásenkami.

„Takže našemu Kazutovi už je šestnáct,“ poznamenala Midori. „Pořád si to pamatuju, jako by se to stalo včera. S Minetakou jsme se v obýváku koukali na film, když se

za náma zničehonic vynořil a začal se nás vyptávat na svoje skutečné rodiče.“

Suguha sledovala, jak se jemně nalíčené rty její matky zvedly do nostalgického úsměvu.

„Vážně nás to překvapilo, přece jenom mu bylo teprve deset. Hodlali jsme mu to tajit ještě sedm let, dokud nenastoupíš na střední, ale on si všiml, že v matriční databázi chybí záznamy o jeho rodičích.“

O tom Suguha slyšela poprvé, ale místo překvapení i jí na tváři vytanul smutný úsměv. „To je celý on...“

„Tak nás tím vyvedl z míry, že jsme to nedokázali zamluvit. O to mu nejspíš šlo. Minetaka musel uznat, že s náma pěkně vyběhl.“

Obě se zasmály a znovu mlčky upřely pohled na spícího Kazuta.

Sugužin starší bratr Kazuto Kirigaja, se kterým odmalicka vyrůstala, byl ve skutečnosti její bratranec.

Suguha byla dcera Minetaky a Midori Kirigajových a Kazuto byl syn její tety, Midoriiny starší sestry. Když mu byl sotva rok, jeho rodiče umřeli při nehodě a on vyvázl jen taktak s těžkými zraněními.

Suguha se o tom dozvěděla před dvěma lety v zimě – to už byl Kazuto vězněm virtuálního světa jménem Sword Art Online. Hned na Midori vyjela, proč jí to neřekla dřív a vybrala si zrovna chvíli, kdy byla v šoku z celého toho incidentu.

Od té chvíle už sice uplynuly dva roky, ale Suguhu v hloubi duše pořád užíralo, že o tom jako jediná nevěděla. Pomalu ale začínala chápat, proč to před ní rodiče tajili.

Všechno jí to chtěli prozradit, až nastoupí na střední, ale nakonec se k tomu odhodlali dřív, protože chtěli, aby byl Kazuto ještě naživu. Už první měsíc po spuštění si totiž SAO vyžádalo dva tisíce obětí a oni se chtě nechtě museli připravit na to, že on může být další na řadě. Určitě jenom nechtěli, aby si pak Suguha něco vyčítala, kdyby se to dozvěděla až po jeho smrti.

Suguha Kazuta často navštěvovala a pokaždé se v ní pral nespočet protichůdných emocí. Usilovně se snažila přijít na to, co se tím pro ni vlastně změnilo.

Nakonec došla k závěru, že nic.

Nezměnilo se vůbec nic a ani o nic nepřišla. Předtím i potom, co jí rodiče řekli pravdu, si hlavně přála, aby Kazuto přežil a ve zdraví se jim vrátil.

Po dvou letech byla přitom vyslyšena jenom její první prosba.

„Poslyš, mami,“ zašeptala Suguha, aniž by spustila oči z Kazutovy tváře.

„Copak?“

„Myslíš, že to kvůli tomu... brácha od druhého stupně pořád jenom seděl u onlinovek?“ zeptala se bez toho, aby se byť jen slovem zmínila o adopci.

„Vůbec ne,“ zakroutila hned hlavou Midori. „Vždyť už v šesti letech si u mě v pokoji ze součástek na vyhození skládal vlastní počítače. Dokonce bych řekla, že se mu nějak povedlo podědit moje geny.“

Suguha se zasmála a dloubla svoji mámu loktem do ruky. „Ona vlastně babička říkala, že i ty jsi jako malá hodně hrávala.“

„Jo jo, první onlinovku jsem zkoušela už na základce. Kazuto mi nesáhá ani po kotníky.“

Obě se znovu rozesmály a Midori se pak láskyplně zadívala k posteli.

„V žádné hře jsem se ale nikdy nedostala mezi ty nejlepší hráče. Na to jsem nikdy nebyla dost trpělivá ani vytrvalá. To pochytil zase od tebe. Vždyť děláš kendó už osm let a oběma vám v žilách koluje stejná krev. Proto je Kazuto určitě pořád naživu a bude cobydup zpátky.“

Pak pohládila Suguhu po hlavě a vstala.

„Tak jo, já půjdu napřed. A ty tu taky nevysedávej moc dlouho.“

„Rozkaz,“ kývla Suguha.

Midori ještě jednou pohlédla na Kazuta a tiše mu popřála všechno nejlepší. Potom několikrát rychle zamrkala, otočila se a spěšně vyšla ze dveří.

Suguha si položila ruce na sukni školní uniformy, zhluboka vydechla a zahleděla se na svítící kontrolky headsetu, který měl její bratr na hlavě.

Zelené diody značící připojení k internetu a napojení na mozek divoce blikaly jako dvě hvězdičky. V tu chvíli si Kazutovo vědomí prostřednictvím NerveGearu vyměňovalo nespočet signálů s herními servery na druhém konci sítě.

Kde je asi brácha teď? Bloudí s mapou v ruce temným bludištěm? Třeba zrovna nakupuje zásoby. Nebo právě odhodlaně bojuje s nějakou hrůzostrašnou příšerou...

Natáhla k němu ruce a znovu opatrně uchopila jeho bílou, vychrtlou dlaň.

Všechny Kazutovy skutečné vjemy headset blokoval v prodloužené míše, až do mozku žádný nedoputoval. Suguha ovšem věřila, že její slova proniknou kůží přímo do jeho nitra.

I ona totiž cítila, jak z jejího bratra... nebo přesněji řečeno bratrance sálá zápal. Jeho nezlomné odhodlání přežít a vrátit se do skutečného světa.

Mihotající se zlatavé světlo za bílým závěsem nabralo nachový nádech, pak přešlo do purpurové a nakonec pokoj pohltila temnota. Suguha i přesto dál nehnutě seděla u nemocničního lůžka a naslouchala tichému dechu svého bratra...

Zpráva o Kazutově probuzení Kirigajovým dorazila o měsíc později – 7. listopadu 2024.

KAPITOLA 1

Vrz, vrz...

Houpací židle z neopracovaného dřeva zlehka vrzala na zápraží.

Korunami cypřišů prosvítaly příjemné paprsky pozdně podzimního slunce. Nad vzdáleným jezerem se honil jemný vánek.

Opírala se mi tvář o hrud' a podřimovala. K uším mi doléhal její pravidelný dech.

Obklopoval nás blažený klid.

Vrz, vrz...

Houpal jsem se a přitom opatrně hladil její oříškové vlasy. I ve spánku jí na rtech hrál nepatrný úsměv.

Na předzahrádce si v trávě hrála skupinka veverek. Z kuchyně k nám doléhalo tiché bublání dušeného masa. Prál jsem si, aby náš poklidný život v tom srubu uprostřed lesa nikdy neskončil. I když jsem dávno věděl, že se mi tohle přání nikdy nevyplní.

Vrz, vrz...

S každým zavrzáním se náš čas zkrátil o další zrnko písku.

Ve snaze se tomu vzepřít jsem si ji přivinul těsněji k sobě.
Moje paže ale najednou objímaly jenom vzduch.

S leknutím jsem otevřel oči. Tělo, které jsem ještě před chvílí svíral v náručí, zničehonic zmizelo. Vstal jsem a rozhlédl se kolem.

Západ slunce rázem pokročil jako v nějakém filmu. Okolní les se pomalu halil do temnoty.

Zatímco se do mě opíral stále studenější vítr, volal jsem její jméno.

Neodpovídala. Nebyla ani na předzahrádce, ze které zmizely všechny veverky, ani v kuchyni.

Kolem srubu se kdoví kdy úplně setmělo. Vzápětí se srub i s nábytkem uvnitř rozpadl jako domeček z karet a zmizel. V nastalé nicotě se mnou zůstala jenom ta houpací židle. Pořád se pohupovala, i když v ní už nikdo neseděl.

Vrz, vrz...

Vrz, vrz...

Zavřel jsem oči, zacpal si uši, sebral všechnu sílu a z plných plic zakřičel její jméno.

Můj hlas se rozlehl tak živě, že jsem ani po probuzení nedokázal říct, jestli jsem zakřičel jenom ve snu, nebo i doopravdy.

Ještě chvíli jsem se zavřenýma očima ležel na posteli a snažil se vrátit do snu, ale nakonec jsem to vzdal a neochotně je pootevřel.

Nepřivítaly mě bílé nemocniční panely, ale dřevěný strop. Neválel jsem se na gelové posteli, ale na obyčejné matraci s bavlněným prostěradlem, a ani kapačku jsem neměl.

Probudil jsem se ve svém pokoji ve skutečném světě jako Kazuto Kirigaja.

Posadil jsem se a rozhlédl se kolem. Podlaha byla z přírodního dřeva, což se už moc často nevidí. V místnosti kromě postele s kovovým rámem, na které jsem seděl, stál ještě pracovní stůl s počítačem a otevřená skříňka. Měla tři poličky a na té prostřední ležel oprýskaný tmavě modrý headset.

NerveGear – zařízení pro plné ponoření do virtuální reality, které mě dva roky drželo uvězněného v jiném světě. Po dlouhém a útrpném boji jsem se z něj vysvobodil, abych konečně mohl vnímat ten skutečný.

Jo, dostal jsem se zpátky. Ale co ona? Moje spolubojovnice, která mi otevřela svoje srdce...

Prudce jsem zamrkal, odvrátil pohled od NerveGearu a vstal. Letmo jsem se podíval do zrcadla naproti posteli. Zabudovaný elektroluminiscenční panel nad mojí hlavou ukazoval datum a čas.

Neděle, 19. ledna 2025. Čtvrt na osm ráno.

Od návratu do reality sice uplynuly už dva měsíce, ale já si na svoji podobu pořád ještě nenavykl. Vzhledově sice mezi mým reálným já – Kazutem Kirigajou – a už

neexistujícím šermířem Kiritem nebyl výrazný rozdíl, ale ještě jsem nestihl zpátky nabrat ztracená kila, takže moje vychrtlé tělo v tom tričku působilo pěkně křehce.

Všiml jsem si dvou třpytících se slz, co mi stékaly po tvářích, a rychle jsem je otřel.

„Stal se ze mě pěkněj uplakánek... Asuno,“ zamumlal jsem a přešel k oknu na jižní straně pokoje.

Rozhrnul jsem závěsy a pustil dovnitř mdlé paprsky zimního slunce, které celou místnost zbarvily do bledě žluta.

Suguha Kirigaja kráčela zahradou a pod nohama jí příjemně křupala námraza.

Sníh, který napadl před pár dny, byl už sice tentam, ale ranní vzduch v polovině ledna pořád pěkně studil.

Zastavila se u rybníčku potaženého tenkou vrstvou ledu a svůj dřevěný meč opřela o kmen borovice opodál. Potom se zhluboka nadechla a vydechla, jako by chtěla zahnat zbytky ospalosti, a s rukama na kolenou se začala protahovat.

Cítila, jak se její spánkem ztuhlé svalstvo pomaličku uvolňuje. V prstech u nohou, achilovkách a lýtkách ji mravenčilo, jak se jí rozproudila krev.

Propletla si prsty a dlaně propnula dolů, a když se úplně předklonila... ztuhla nahnutá nad čerstvě zamrzlým rybníčkem, ve kterém se zrcadlil její obličej.

Její po ramena dlouhé vlasy s ofinou nad očima byly tak černé, až měly skoro modrý nádech. Zpod hustého obočí stejné černočerné barvy na sebe dívka upírala odhodlaný pohled. Vypadala trochu jako kluk a tradiční kimono s černou mužskou suknicí, které měla na sobě, ten dojem ještě umocňovalo.

Opravdu si s bráchou skoro nejsme podobní...

Takové myšlenky se jí poslední dobou honily hlavou často. Vlastně kdykoliv v zrcadle v koupelně nebo v předsíni zahlédla svůj obličej. Nikdy jí nevadilo, jak vypadá. Všeobecně se o vzhled zrovna dvakrát nezajímala, ale co se její bratr Kazuto vrátil domů, podvědomě se s ním pořád srovnávala.

Tohle nikam nevede.

Prudce zatřásla hlavou a pokračovala v protahování.

Když skončila, popadla dřevěný meč opřený o borovici. Sevřela jílec, který jí po tolika letech tréninků padl do rukou jako ulitý, narovнала se a zaujala střední střeh.

V mžiku ustálila svůj dech... a s pronikavým výkřikem mečem pročísla vzduch přímo před sebou. Náhlé zvolání se ozvěnou neslo ranním vzduchem a vyplašilo několik vrabců, kteří vylétli z koruny nad její hlavou.

Kirigajovi bydleli ve starém tradičním domě, který stál v historické části podhradí na jihu Saitamy. Jejich rodokmen podle všeho nebyl zrovna nejkratší, a i Sugu-

žin dědeček, který se před čtyřmi lety odebral na onen svět, byl dost staromódní.

Dlouhá léta sloužil u policie a zamlada prý dělal kendó na vrcholové úrovni. Od svého jediného syna – Sugužina otce – pak očekával, že bude kráčet stejnou cestou. Ten sice ještě střední školu strávil s dřevěným mečem v ruce, ale vysokou odjel studovat do Ameriky, kde pak nastoupil do firmy obchodující s cennými papíry. I po přeložení do dceřiné společnosti v Japonsku, kde se seznámil a posléze i oženil s Midori, musel ovšem pořád každou chvíli létat tam a zpátky přes oceán. Sugužin dědeček proto svoji pozornost obrátil k ní a o rok staršímu Kazutovi.

S nástupem na základní školu začali oba chodit na kendó do tělocvičny v sousedství. Kazuto s ním ale po dvou letech sekl, protože se snad vlivem svojí matky, která pracovala jako redaktorka v magazínu o počítačích, místo meče zamiloval do klávesnice. Suguha se svým bratrem na tréninky zpočátku chodila spíš jenom jako doprovod, ale nakonec si šerm oblíbila natolik, že v něm pokračovala i po dědečkově smrti.

A teď jí bylo 15 let. Předchozí rok se na svém posledním celostátním přeboru pro základní školy umístila na předních příčkách a na jaře měla nastoupit na jednu z nejprestižnějších středních, kam ji díky jejímu výkonu přijali.

Ale...

Dřív jsem o svojí budoucnosti vůbec nepochybovala. Kendó jsem měla vždycky ráda a dělala jsem tím radost i ostatním.

Od chvíle, kdy japonskou společností otrásl ten incident se Sword Art Online, do kterého se zapletl i její bratr, v ní ale klíčilo semínko pochybností. Nebo ji spíš začala užírat lítost, že se víc nesnažila překonat tu propast, která mezi nimi vznikla, když její bratr v osmi letech se šermem skončil.

Zahodil meč a naprosto se ponořil do počítačů. Úplně jako by chtěl uhasit žízeň, která ho do té doby sužovala. Chodil sice teprve na základní školu, ale už tehdy si stavěl vlastní počítače a máma ho učila programovat. Suguze připadalo, že začal mluvit úplně jinou řečí.

Ve škole samozřejmě chodila na informatiku a v pokoji měla vlastní počítač, ale jenom na něm psala e-maily a brouzdala po internetu. Svět jejího bratra jí byl úplně cizí. Hlavně ta online RPGčka, ve kterých trávil skoro všechnen volný čas, nedokázala vůbec pochopit. Představa, že by si měla nasadit nějakou masku a přátelsky se bavit s podobně zamaskovanými lidmi, se jí dost přičila.

S bratrem byli odmalička nerozlučná dvojka. Když za ním nemohla do těch vzdálených světů, snažila se vzniklou prázdnotu vyplňovat šermem. A čím víc se sou-

středila na kendó, tím se propast mezi nimi rozšiřovala a zanedlouho spolu za den prohodili jenom pár slov.

Ve skutečnosti se ale cítila strašně osamělá. Chtěla se s ním bavit. Chtěla pochopit jeho svět a chtěla, aby i on chodil sledovat její zápasy.

To všechno ale nadobro zhatil ten incident.

Hra, která ji strašila v nočních můrách – Sword Art Online. Digitální žalář, který uvěznil vědomí deseti tisíců mladých hráčů a odsoudil je k dlouhému spánku.

Jejího bratra umístili do jedné z větších nemocnic v hlavním městě Saitama, a když u něj byla poprvé na návštěvě... spal na posteli ověšený nespočtem kabelů a na hlavě měl nasazený ten ohavný headset. Jakmile ho uviděla, poprvé v životě propukla v opravdu usedavý pláč. Vrhla se k němu a ronila jednu hořkou slzu za druhou.

Hlavou se jí honilo, že s ním možná už nikdy nepromluví. Sama sebe se ptala, proč se tu propast nepokusila překonat dřív. Moc dobře věděla, že by to nebylo tak těžké.

O tom, co pro ni kendó znamená a jestli by v něm vůbec měla pokračovat, začala vážně uvažovat někdy tou dobou. Ať už si ale lámala hlavu sebevíc, nedokázala přijít s žádnou odpovědí. Čtrnácté i patnácté narozeniny oslavila bez bratra, a i když se chtěla zavděčit okolí a rozhodla se, že na tu prestižní střední nastoupí, pořád jí v hloubi duše zmítala nejistota, jestli udělala správně.

Suguha se zařekla, že až se její bratr probudí, bude se s ním bavit co nejvíc a pořádně s ním probere všechny svoje strachy i pochybnosti.

A před dvěma měsíci se stal zázrak – Kazuto se vlastními silami vymanil ze svých pout a vrátil se do reality.

Když jí ale Midori řekla, že je Kazuto ve skutečnosti její bratranec, její vztah ke Kazutovi se zásadně změnil.

Její otec Minetaka byl jedináček a Midorina sestra umřela hodně mladá, takže Suguha jiné sestřenice ani bratrance neměla. Když se dozvěděla, že je Kazuto ve skutečnosti syn starší sestry její matky, nevěděla, jak se k němu chovat. Měla pocit, jako by si najednou byli strašně vzdálení, i když zároveň věděla, že se skoro nic nezměnilo. Pořád netušila, jak přesně by měla jejich vztah nazvat.

Ne... jedna věc se přece jenom změnila, řekla si Suguha v duchu a sekla o něco prudčeji, jako by tu myšlenku chtěla utnout, než se stihne rozvinout. Obrátila pozornost ke svému tělu a soustředila se jenom na švihání mečem, protože se bála o tom přemýšlet.

Když dokončila vytyčený počet seků, ranní slunce už urazilo pěkný kus cesty. Suguha si otřela pot z čela, sklonila svůj dřevěný meč, otočila se na patě a...

„He?“

Podívala se směrem k domu a ztuhla na místě.

Netušila, kde se tam vzal, ale na zápraží seděl Kazuto v teplácích a sledoval ji. Když se jejich pohledy setkaly, usmál se na ni a prohodil: „Dobré ráno.“ Pak jí hodil minerálku.

„Do-Dobré ráno,“ vykoktala Suguha, když láhev chytila do levé ruky. „Měl jsi říct, že jsi tady.“

„Nechtěl jsem tě rušit. Vypadala jsi dost zapáleně.“

„Vůbec ne, je to pro mě spíš taková rutina...“

V duchu se radovala, že se za ty dva měsíce naučili normálně bavit, ale stejně si od něj sedla nepřírozeně daleko.

Odložila meč, odšroubovala víčko a lokla si studené vody, která příjemně zchladila její horké tělo.

„No jo, ty jsi s tím šermem vlastně nikdy nepřestala.“

Kazuto popadl její meč a vsedě s ním zlehka švihl. Hned nato zmateně naklonil hlavu. „Je takový lehoučký...“

„Cože?“ Suguha dopila a podívala se na něj. „Tenhle je z pravého bambusu, takže je naopak dost těžký. Oproti těm umělým váží zhruba o padesát gramů víc.“

„Aha, jasně. Já jenom prostě... čekal jsem, že bude těžší.“

Vzal jí lahev z ruky a vyklopil do sebe zbytek jejího obsahu.

„Hej...“ Suguha zrudla, a aby to zamluvila, podrážděně našpulila rty a zeptala se: „V-V porovnání s čím?“

Kazuto mlčky odložil prázdnou láhev na zápraží a vstal. „Rozdáme si to?“

Suguha k němu nevěřícně vzhlédla. „Počkej... Ty si chceš zašermovat?“

„No jasně,“ přikývl její bratr s naprostou samozřejmostí, i když o kendó nikdy nejevil zájem.

„To jako s chráničkama a se vším?“

„Já bych to zkusil klidně i bez nich a rány zbrzd'oval... ale nechci ti ublížit, Sugu. V tělocvičně máme nějaké staré po dědovi, ne? Můžeme si zašermovat tam.“

„Dobře...“

Na rozpaky z toho, že ji takhle zničehonic vyzývá na souboj, rychle zapomněla a na rtech jí zahrál škodolibý úsměv.

„Fakt si to nechceš rozmyslet? Přece jenom jsi určitě vyšel ze cviku. Nevím nevím, jestli proti mně máš šanci, když jsem na celostátní soutěži byla osmá. A navíc,“ nasadila vážný výraz, „zvládneš to vůbec? Neměl by ses moc přepínat...“

„Hehe, však já ti ukážu, jak moc mi ty rehabky pomohly,“ uchechtl se Kazuto a sebevědomě vyrazil dozadu přes dvůr.

Suguha se rychle vydala za ním.

Na východní straně hlavního křídla jejich až zbytečně rozlehlého domu stála malá, ale dobře vybavená tělocvična. Závěť jejich dědečka výslovně zakazovala její

zbourání, a Suguha do ní navíc chodila každý den cvičit, takže byla udržovaná.

Oba naboso vkročili dovnitř, krátce se uklonili a začali se navlékat do chráničů. Jejich dědeček měl podobnou postavu jako Kazuto, takže i když byla jeho výstroj stará, naštěstí Kazutovi padla. Ve stejnou chvíli si zavázali tkaničky na přilbách, nakráčeli doprostřed tělocvičny a otočili se k sobě tváří v tvář. Znovu se uklonili.

Suguha se po tradičním přidřepnutí narovnala a zaujala se svým oblíbeným mečem střední střeh. Naproti tomu Kazuto...

„Co to jako má být, brácho?“

Při pohledu na jeho bizarní postoj vyprskla smíchy. Levou nohou byl vykročený dopředu, stál v mírném podřepu a meč držel v pravé ruce tak skloněný, že se skoro dotýkal podlahy. Jeho levačka se jílcem očividně jenom zlehka dotýkala.

„Kdybychom tu měli rozhodčího, pěkně by si tě podal.“

„Nech mě být, je to můj vlastní styl.“

Suguha si v duchu povzdechla a znovu pevně sevřela meč. Kazuto se ještě víc rozkročil, aby snížil těžiště.

Když vyrazila s tím, že mu uštědří ránu do nechráněné helmy, letmo se zarazila. Jeho nesmyslný postoj působil až podivně funkčně. Na jednu stranu měla pocit, že na něj může zaútočit odkudkoliv, zároveň jí ale něco říkalo,

aby si dávala pozor. Vypadalo to, že ho vybrušoval několik let...

To ale nebylo možné. Kazuto držel meč v ruce jenom dva roky od sedmi do osmi let. A to se učil úplné základy.

Kazuto jako by vycítil její rozpaky a zničehonic se vrhl kupředu. Příkrčený se bleskově přesunul až k ní a z pravého dolního střehu sekl svým dřevěným mečem. Rychlostí ji nijak zvlášť nepřekvapil, zato ji ale tak vyvedl z míry, že se musela spolehnout na reflexy.

„Héééj!“

Suguha udělala úkrok doprava a zamířila mu na levé předloktí. Myslela, že si to dokonale načasovala... ale její meč proťal jenom vzduch.

Tak směšný způsob uhýbání ještě neviděla. Kazuto sundal levou ruku z jílce a přesunul ji k tělu.

To se smí?

Suguha zaklonila hlavu a jen taktak se vyhnula Kazutově meči, který mířil na její helmu.

Prosmekli se kolem sebe, popošli o pár kroků a znovu se k sobě otočili čelem. Suguha rázem zbystřila. Tělem se jí rozlila vlna příjemné nervozity, skoro jako by jí vřela krev v žilách. Tentokrát vyrazila ona proti Kazutovi se svým oblíbeným sekem na předloktí, ze kterého pokračovala na hlavu... ale on se elegantně vyhnul i tomu. Stáhl ruce k tělu, zaklonil se a natěsno se prosmekl kolem jejího meče.

To Suguhu upřímně šokovalo. V klubu byla známá svými rychlými výpady a nedokázala si vzpomenout, kdy se jí naposledy někdo vyhnul s takovou lehkostí, a ještě několikrát po sobě.

Přestala se držet zpátky a divoce se vrhla kupředu. Špička jejího meče na Kazuta dorážela neúnavně a bez přestání. On se ale vyhýbal jednomu seku za druhým. Když skrz helmu zahlédla jeho těkající pohled, měla pocit, že ji má úplně přečtenou.

To už Suguha nevydržela a zatlačila na záštitu jeho meče. Kazuto se pod náparem jejích vytrénovaných nohou zapotácel. Takovou šanci si nehodlala nechat ujít a s výkřikem provedla rozhodující výpad na hlavu.

„Héééj!“

Když jí došlo, co se děje, bylo už pozdě. Její meč napřímo a plnou silou zasáhl kovovou mřížku jeho helmy. Tělocvičnou se rozeznělo pronikavé břinknutí.

Kazuto zavrával o pár kroků dozadu, ale nakonec se udržel na nohou.

„J-Jsi v pohodě, brácho?!“ vyhrkla Suguha, ale on jenom zlehka mávl rukou.

„No jo, neměl jsem šanci. Jsi fakt silná, Sugu. Na tebe by neměl ani Heathcliff.“

„Opravdu jsi v pořádku?“

„Jo, ale už bych to zabalil.“

Když domluvil, o pár kroků ustoupil a udělal něco ještě prapodivnějšího. Sekl svým dřevěným mečem ze strany na stranu a chtěl si ho dát na záda. Pak se ale zarazil a poškrábal se na zátylku. Suguha znervózněla.

„To asi ta rána do hlavy, co?“

„Vůbec ne! Prostě síla zvyku...“

Kazuto se poklonil, s ducnutím si sedl na zem a začal si rozvazovat chrániče.

Společně pak vyšli z tělocvičny a zamířili k umývárku za domem, kde si smyli pot z obličeje. Z plánovaného oťukávání se nakonec vyklubal normální zápas, takže byli úplně rozhicovaní.

„Vážně jsi mě překvapil. Kdy jsi začal zase cvičit?“

„Hmm, úkroky ještě zvládám... ale ty dovednosti mi bez pomoci systému vůbec nejdou,“ utrousil Kazuto, ale Suguha neměla tušení, o čem to mluví. „Je to ale celkem sranda. Možná s tím šermem zase začnu...“

„Opravdu?! To myslíš vážně?!“ nedokázala Suguha potlačit nadšení. Po tváři se jí bezděky rozlil úsměv.

„Budeš mě učit, Sugu?“

„Ja-Jasně! Můžeme zase trénovat spolu!“

„Nejdřív ale musím nabrat víc svalů.“ Kazuto jí pocuchal vlasy a ona se spokojeně usmála.

Jenom při pomyšlení na to, že společně zase budou cvičit šerm, jí skoro vhrkly slzy do očí.

„Taky bych ti chtěla něco říct, brácho. Nedávno jsem–“

Netušila sice, co to do Kazuta vjelo, ale ve vší té radosti se i ona jemu chtěla pochlubit svojí novou zálibou. Na poslední chvíli si to ovšem rozmyslela a zmlkla.

„Hm?“

„Ale nic, je to ještě tajemství!“

„Ty naděláš.“

Zatímco si za chůze sušili vlasy velikými ručníky, vešli zadním vchodem do domu. Jejich máma Midori vždycky celé dopoledne prospala, takže snídani měla na starosti Suguha a nově i Kazuto.

„Skočím si do sprchy. Co máš dneska v plánu?“

„No... já vyrážím do nemocnice...“

Kazutova odpověď na její nevinnou otázku ji trochu rozesmutněla. „Aha. Jdeš za ní na návštěvu?“

„Jo... nic víc pro ni udělat nemůžu...“

Asi před měsícem se Kazuto Suguze svěřil, že si v herním světě našel někoho, na kom mu moc záleží. Dlouze jí o ní vyprávěl, zatímco v jeho pokoji společně seděli u zdi s hrnky v rukou. Ještě před nějakou dobou by Suguha nedokázala pochopit, jak se někdo může zamilovat ve virtuálním světě, ale po jeho povídání změnila názor. Hlavně když viděla, jak se mu derou slzy do očí...

Říkal, že byli až do poslední chvíle spolu. Oba se měli vrátit do reality. Po probuzení se ale Kazuto dozvěděl, že ona spí dál. Nikdo neměl tušení, co se s ní stalo... nebo

spíš pořád děje. Tehdy za ní šel do nemocnice tři dny po sobě.

Suguha si představovala, jak Kazuto drží svoji spící přítelkyni za ruku a v duchu zoufale volá její jméno. Ta představa v ní vzbuzovala divný pocit, který nedokázala pojmenovat. Bolestivě se jí při tom stáhla hrud' a špatně se jí dýchalo. Měla pak nutkání se pevně obejmout a sesunout k zemi.

Chtěla, aby se Kazuto už jenom smál. Od návratu z toho virtuálního světa byl mnohem veselejší než dřív. Taky se s ní začal víc bavit, choval se k ní až překvapivě mile, a dokonce to ani nevypadalo, že by se do toho nutil. Zkrátka měla pocit, jako by se vrátili do dětství. Proto ji tak bodalo u srdce, když viděla, jak Kazuto brečí. Nebo si alespoň namlouvala, že to je kvůli tomu.

Už mi to došlo...

Když její bratr při pomyšlení na svoji přítelkyni sklopil pohled, Suguha v přívalu vln bolesti, která se jí rozlévala hrudí, rozpoznala ještě jednu nenápadnou emoci.

Ale nevím, co si s tím mám počít, brácho, zašeptala si v duchu, zatímco pozorovala, jak do sebe Kazuto u dveří do kuchyně s chutí klopí sklenici mléka.

Ještě sice neměla úplně jasno v tom, co se mezi nimi změnilo, když se dozvěděla, že Kazuto není její bratr, jednu věc ale věděla jistě. Do té chvíle se nad tím nezamýšlela, ale ten tajemný pocit, co se třepetal v jejím

nitru... cítila proto, že by jí možná nevadilo, kdyby se do něj zamilovala.

Dal jsem si rychlou sprchu, převlékl se, nasedl na svoje nové horské kolo a vyrazil z domu. Zvolna jsem šlapal směrem na jih. Čekala mě 15kilometrová cesta, což na kole nebylo zrovna nejmín, ale v rámci rehabilitace to pro mě představovalo ideální zátěž.

Mířil jsem do Tokorozawy – přesněji řečeno do supermoderní všeobecné nemocnice na jejím předměstí. V pokoji na posledním patře totiž pokojně spala ona.

Před dvěma měsíci jsem v 75. patře létajícího hradu Aincradu, ve kterém se odehrával Sword Art Online, ukončil tu smrtící hru – porazil jsem hlavního bosse, svatého rytíře Heathcliffa. Když jsem pak otevřel oči v neznámém nemocničním pokoji, došlo mi, že jsem se vrátil do skutečného světa.

Moje parťáčka, která se svým rapírem stála po mém boku v první linii, a zároveň moje životní láska Asuna zvaná Blesk... se ale pořád neprobouzela.

Najít ji nebylo zase tak těžké. Hned, jak jsem se po probuzení začal nejistě potácet po pokoji, přišla zdravotní sestra a uložila mě zpátky do postele. O několik desítek minut později dovnitř vrazil zadýchaný muž v obleku, který se mi představil jako pracovník úřadu

pro řešení situace kolem Sword Art Online, který zřídilo Ministerstvo pro vnitřní záležitosti a komunikaci.

I přes ten honosný název a fakt, že úřad vznikl hned po vypuknutí incidentu, podle všeho za ty dva roky nezmohli prakticky nic. Nebyla to ale jejich vina. Kdyby se začali hrabat v herních serverech, ale nepovedlo se jim úspěšně zneškodnit zabezpečení programátora Akihika Kajaby, který to měl celé na svědomí, všem deseti tisícům hráčů by usmažili mozky. To by neriskoval nikdo.

Mohli nanejvýš tak zajistit umístění obětí do nemocnic, což byl sám o sobě účtyhodný výkon, a v omezeném režimu nás sledovat uvnitř hry.

Očividně jim stačilo znát jenom moji úroveň a lokaci, aby jim došlo, že jsem dalece převyšoval ostatní dobyvatele. Proto se ten muž hned, jak se v listopadu začali uvěznění hráči zničehonic probouzet, přihnál právě ke mně a vyptával se, co se uvnitř stalo.

Tehdy jsem tomu úředníkovi v brýlích s černými rámkami dal jednu podmínku. Výměnou za to, že mu řeknu, co vím, jsem chtěl vědět něco na oplátku – informaci o tom, ve které nemocnici leží Asuna.

Úředník na mě po několika minutách zoufalého obvolávání upřel nervózní pohled a spustil: „Asuna Júki se nachází ve zdravotnickém zařízení v Tokorozawě. Pořád se ale neprobudila... A není sama, podle hlášení zůstávají v bezvědomí ještě další zhruba tři stovky lidí.“

Zpočátku si všichni mysleli, že jenom došlo k nějaké časové prodlevě při zpracování dat na serverech. Z hodin se ale staly celé dny a Asuna a další tři stovky hráčů se stále neprobouzely.

Společnost šokovala zpráva, že noční můra nezvěstného Akihika Kajaby pokračuje dál. Já si to ale nemyslel. Pořád jsem si totiž pamatoval, jak se na mě Kajaba podíval, když jsme se na několik málo chvil bavili v tom světě nekonečného západu slunce, zatímco se před námi rozpadal létající hrad Aincrad.

Tehdy naprosto jasně řekl, že ze smrtícího Sword Art Online propouští všechny přeživší. Podle mě už neměl jediný důvod nám lhát. Byl jsem pevně přesvědčený, že svůj virtuální svět opravdu ukončil a nechal ho nadobro rozplynout.

Hlavní server, který se měl resetovat do původního nastavení, ovšem buď nějakou nešťastnou náhodou, nebo snad kvůli něčemu zásahu stále běžel jako nedobytná černá skříňka. A Asunin NerveGear držel její duši uvězněnou v digitálním světě. Neměl jsem nejmenší tušení, co se uvnitř děje.

Kdybych se tam tak mohl aspoň na okamžik vrátit...

Suguhu by to asi pěkně naštvalo, ale jednou jsem preventivně sepsal dopis na rozloučenou a zkusil se u sebe v pokoji znovu připojit do Sword Art Online. Před očima

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Sword Art Online 3 - Vlíí tanec***
1.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.